

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. C.**, zastoupeného Mgr. Filipem Maříkem, advokátem se sídlem Mikulášská tř. 9, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční úřad v Rakovníku**, se sídlem Masná 265/I, Rakovník, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 44 Ca 117/2006 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2007, č. j. 44 Ca 117/2006 - 35, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, kterou se domáhal, aby soud Finančnímu úřadu v Rakovníku („žalovaný“) zakázal pokračovat v opakované kontrole a současně aby zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2006, č. j. 67960/069930/0503, jímž bylo částečně vyhověno jeho námitce ve věci nezákonného provádění opakované daňové kontroly.

II.

Stěžovatel namítá důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), tzn. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že daňová kontrola může být uskutečněna v kterékoliv fázi daňového řízení a správce daně je oprávněn provádět daňové kontroly ze závažných důvodů i opakovaně s tím, že závažným důvodem je též zjištění nových skutečností, které v době provádění původní kontroly správce daně neměl k dispozici a které mohly mít vliv na správnost stanovení daňové povinnosti. Stěžovatel odkazuje na právní názory obsažené v rozsudcích Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 223/2004 a 2 Afs 31/2005 a dovozuje z nich, že opakování daňové kontroly bylo možné jen v rámci nového daňového řízení po povolení obnovy dle ustanovení § 54 a § 55 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („daňový řád“). Postup žalovaného stěžovatel považuje za nezákonný a navrhuje proto napadený rozsudek krajského soudu zrušit.

III.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozorňuje na nálezný Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 334/02, z něhož plyne, že provedená daňová kontrola nezakládá překážku věci rozhodnuté a správce daně je oprávněn provést opakovanou daňovou kontrolu, to však za předpokladu, že se objeví skutečnosti, jež správci daně v době předchozí kontroly nebyly známy, a kontrola bude provedena v rozsahu bezprostředně souvisejícím s těmito nově zjištěnými skutečnostmi. V daném případě byla daňová kontrola za období let 2000 – 2003 zahájena dne 28. 11. 2005 prováděna na základě podání Okresního státního zastupitelství v Rakovníku, jehož součástí bylo oznámení soukromého bankovního účtu M.C. (poznámka: bratr stěžovatele, podnikající s ním na základě smlouvy o sdružení) a také seznam faktur SH LIFT, spol. s r. o., u nichž bylo podezření, že se jedná o fiktivní doklady. Žalovaný má proto za to, že opětovná daňová kontrola byla dostatečně odůvodněna a byla provedena pouze v rozsahu bezprostředně souvisejícím právě s předmětným bankovním účtem. Nad tento rámec žalovaný sdělil, že M. C. byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Rakovníku sp. zn. 2 T 13/2007 shledán vinným z trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle ustanovení § 148 odst. 2, 3 písm. c) trestního zákona. (poznámka soudu: tento rozsudek je součástí správního spisu.)

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

IV.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud ke stížnostním námitkám zjistil, že daňová kontrola byla u stěžovatele zahájena dne 22. 9. 2003 na základě protokolu o ústním jednání č. j. 78373/03/069930/3133. Tato kontrola se týkala daně z příjmů fyzických osob za roky 1999, 2000, 2001 a 2002 a daně z přidané hodnoty za období srpen – prosinec 2000, 2001 a 2002, a byla ukončena Zprávou o kontrole ze dne 27. 5. 2004, č. j. 2339/04/069930/3133.

Dne 28. 11. 2005 byla u stěžovatele opět zahájena daňová kontrola, přičemž předmětem kontroly byla daň z příjmů fyzických osob za roky 2000, 2001, 2002 a 2003 (viz protokol o ústním jednání č. j. 97025/05/069930/4296).

Dne 19. 5. 2006 podal stěžovatel proti postupu pracovníků správce daně námitku, v níž vyslovil zejména nesouhlas s tím, že v rozsahu období 2000 až 2002 se jedná o zdaňovací období již kontrolovaná, a svůj názor podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 223/2004.

Této námitce žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 6. 2006 (č. j. 67960/06/069930/0503) částečně vyhověl, a to tak, že předmětná daňová kontrola se již nebude týkat kontrolovaných skutečností a předmět kontroly se vymezuje pouze na kontrolu plateb uskutečněných a přijatých v rámci podnikatelské činnosti sdružení s M. C. prostřednictvím blíže specifikovaného bankovního účtu.

Krajský soud v Praze rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností zamítl žalobu stěžovatele, když vycházel z toho, že správce daně je oprávněn provádět daňovou kontrolu i opakovaně, a to zejména tehdy, jsou-li zjištěny nové skutečnosti, které v době provádění původní kontroly nebyly k dispozici. Opakovaná daňová kontrola však musí být prováděna v rozsahu, který s těmito nově zjištěnými skutečnostmi souvisí. V daném případě se tak stalo, jelikož předmětem opakované daňové kontroly byla pouze kontrola plateb uskutečněných a přijatých v rámci podnikatelské činnosti stěžovatele prostřednictvím blíže specifikovaného bankovního účtu, o němž žalovaný nebyl v průběhu původní daňové kontroly v rozporu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. c) až d) daňového řádu informován. Žalovaný tak získal povědomost o existenci tohoto účtu teprve z podání Okresního státního zastupitelství v Rakovníku. Krajský soud k tomu dodal, že by bylo proti smyslu a cíli daňového řádu, aby správci daně bránila v opakované daňové kontrole okolnost, kterou je nutno přičítat k tíži daňového subjektu.

V.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejprve je nutno uvést, že stěžovatel napadl žalobou jak nezákonný zásah, spočívající v opakované daňové kontrole, tak také rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně vyhověno námitce stěžovatele ve věci provádění této kontroly.

Podle ustanovení § 82 s. ř. s. je oprávněn každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování. Žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout (§ 86 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Podle ustanovení § 85 s. ř. s. je žaloba nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Pro stručnost Nejvyšší správní soud dále uvádí, že otázkou, zda může být daňová kontrola nezákonným zásahem ve smyslu ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., se již obsáhle zabýval v usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 735/2006, kde především shledal, že *„jak zahájení, tak provádění daňové kontroly může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a násl. soudního řádu správního.“* Přitom žaloba proti takovému zásahu *„je přípustná pouze poté, kdy žalobce bezvýsledně vyčerpал právní prostředek stanovený podle zákona k jeho ochraně (§ 85 s. ř. s.). Tímto právním prostředkem jsou námitky podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu.“* Rovněž se Nejvyšší správní soud vyslovil k běhu lhůty pro podání této žaloby (§ 84 s. ř. s.), která *„počíná běžet od okamžiku, kdy se daňový subjekt dozvěděl o vyřízení námitek (§ 16 odst. 6 daňového řádu), popřípadě od okamžiku marného uplynutí lhůty pro vyřízení námitek.“*

V nyní projednávané věci byla učiněna spornou otázka, zda vůbec mohla být zahájena a prováděna opakovaná daňová kontrola. Stěžovatel ve svojí argumentaci poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2006, č. j. 2 Afs 31/2005 - 57 (in: č. 868/2006 Sb. NSS), přičemž právní názor zde obsažený skutečně stěžovateli svědčí. Nejvyšší správní soud totiž v citovaném rozsudku uvedl (a neshledal sebemenší rozumný důvod, pro který by se měl od tohoto názoru v nyní rozhodované věci jakkoliv odchýlit), že *„není sporu, že zákon o správě daní a poplatků opakování daňové kontroly výslovně nezakazuje, na druhou stranu je ani výslovně nemožňuje. V právu veřejném je přitom nutno vycházet ze zásady legální licence a enumerativnosti státních pretenzí, výše již zmíněné. Správní orgán proto v daňovém řízení nemůže činit vše, co zákon nezakazuje, ale naopak pouze to, co mu zákon jako jeho oprávnění stanoví. Nelze rovněž přehlédnout, že všechny základní procesní úpravy, ať již trestní řád, občanský soudní řád, správní řád nebo daňový řád, jsou postaveny na určitých základních principech, jejichž prostřednictvím do řízení, která jsou těmito procesními předpisy upravena, „prozařují“ principy spravedlivého procesu a materiálního právního státu. Mezi uvedené principy zejména patří, že o jedné věci se zásadně rozhoduje pouze jednou, v jediném řízení, a že výjimky z této zásady jsou relativně omezené a procesně přísně reglementované; z toho pak vyplývá zásadní nemožnost vést o téže věci více řízení současně (litispendence) a znovu rozhodnout o věci již rozhodnuté (res iudicata). Uvedený princip není samoúčelný – naopak, jeho prostřednictvím je v procesním právu realizován požadavek právní jistoty účastníků řízení, který vyžaduje, aby od jistého okamžiku byl výsledek řízení (a tedy rozhodování o konkrétní věci) fixován a byl v zásadě nezměnitelný. Proto i zjišťování skutečností, o něž se má rozhodnutí, které je výsledkem řízení, skutkově opírat, nelze v jedné věci libovolně opakovat, nýbrž se má dít – nejsou-li dány skutku závažné důvody pro opakování – zásadně toliko jednou; velmi naléhavý je tento požadavek za situace, že zjišťování skutkového stavu je vedeno způsobem, který pro účastníka řízení nebo třetí osoby znamená zátěž, zejména v podobě zásahu do jeho subjektivních práv. Z uvedeného principu pak pro orgány veřejné moci, které řízení provádějí, vyplývá požadavek profesionality a patřičné odborné péče, se kterými jsou povinny každé řízení vést; tyto orgány jsou tedy povinny v uvedených řízeních vynaložit patřičné úsilí, podložené odborností a profesionalitou, k tomu, aby zjistily všechny pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti v rozsahu, v jakém jim to zákon ukládá. Neučiní-li tak a vyjdou-li takové skutečnosti v důsledku neodborného nebo neprofesionálního postupu orgánu, který vede řízení, najevo teprve dodatečně, nemůže to být zásadně k tíži účastníka řízení, nýbrž pouze k tíži státu, jehož orgán řízení vedl. Obzvláště*

naléhavá potřeba dodržení výše popsaných principů a požadavků je dána v řízení daňovém, v němž státní orgán rozhoduje výlučně o daňové povinnosti (soukromé) osoby vůči státu (tj. nikoli o právech a povinnostech ve vztahu mezi vícero soukromými osobami navzájem) a v němž tedy stát „chce“ po soukromé osobě zaplacení daně v určité výši. Správní orgán v daňovém řízení je tedy zásadně povinen zjistit a prověřit všechny okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně „napoprvé“, neboť lze zajisté předpokládat, že toho zpravidla bude vzhledem k procesním instrumentům a personálním a materiálním prostředkům, které má za tím účelem podle zákona k dispozici, také schopen – daňové kontroly jako procesního institutu určeného ke zjišťování a prověřování okolností rozhodných pro správní stanovení daně může proto správní orgán zásadně užít toliko jednou; výjimky z tohoto pravidla mohou být přípustné pouze za splnění vstupního (tj. nutného, ne však vždy dostačujícího) předpokladu, že přestože správní orgán postupoval při daňové kontrole profesionálně a s odbornou péčí, vyšly po skončení daňové kontroly najevo skutečnosti, které mohou vést ke změně pohledu na skutkový základ věci.

Na základě výše uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nelze dovodit absolutní možnost správce daně provádět opakování daňové kontroly kdykoli, vymezí-li její obsah odlišně od kontroly předchozí a vyjdou-li najevo nové skutečnosti, aniž by přitom respektoval ostatní zákonná ustanovení, která takovou možnost limitují. Důvodem opakování kontroly totiž nemohou být bez dalšího nové skutečnosti, dostatečným důvodem nemůže být ani odlišné vymezení předmětu kontroly. Daňový řád obecně nevylučuje, aby pravomocně vyměřená daň mohla být následně měněna, přičemž dodatečné platební výměry lze vydávat i opakovaně (viz k tomu zejm. shora již zmíněný § 46 odst. 7 daň. ř. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2005, č. j. 2 Afs 80/2004 - 72, zveřejněný pod č. 547/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Možnost takové změny, zakotvené generelně v § 46 odst. 7 daň. ř., nutno ovšem mít – vzhledem k zásadě legální licence a enumerativnosti státních pretenzí – za realizovatelnou pouze a výlučně způsobem v zákoně stanoveným (tj. za pomoci procesních instrumentů zákonem výslovně upravených, připadají-li vzhledem ke své podstatě a funkci ve vztahu k zamýšlenému účelu v úvahu).

Takovým procesním instrumentem jsou v daňovém řádu – podobně jako v trestním řádu, občanském soudním řádu či správním řádu – mimořádné opravné prostředky. Daňový řád upravuje ve své části páté v ustanoveních § 54 až § 55, § 55a, § 55b a § 56 celou škálu těchto mimořádných opravných prostředků pamatujících na situace, kdy z důvodů kvalifikovaného deficitu při zjištění rozhodných skutkových okolností (obnova řízení), pro právní vady (přezkoumání daňových rozhodnutí), kvůli odstranění aplikačních nesrovnalostí a nespravedlností (prominutí daně) či kvůli odstranění administrativních či jiných obdobných pochybení (opravy zřejmých omylů a nesprávností) lze pravomocné rozhodnutí o vyměření daňové povinnosti změnit, přičemž tyto mimořádné opravné prostředky jsou použitelné vždy i ex officio a zásadně připouštějí reformatio in peius (vyjma prominutí daně, kde to je z povahy věci vyloučeno). V podobě těchto mimořádných opravných prostředků má stát k dispozici adekvátní nástroje pro řešení situací, kdy je z legitimních důvodů třeba po pravomocném vyměření daňové povinnosti (takovým je ve smyslu § 46 odst. 5 daň. ř. i akceptace daňového přiznání správcem daně) určit výši daňové povinnosti znovu. Pokud je tedy má k dispozici, je správní orgán v daňovém řízení rovněž povinen jich – a pouze jich – k dosažení cílů, kvůli nimž zákonodárce tyto opravné prostředky v daňovém řádu upravit, používat. Jiný postup

správního orgánu by byl vybočením z mezí pravomocí daných tomuto orgánu zákonem a bylo by jej nutno považovat nejen za protizákonný, ale – s ohledem na čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod – i za protiústavní postup.

Nejvyšší správní soud, který je jako každý orgán aplikující právo povinen vykládat jednoduché právo ústavně konformním způsobem, proto zásadně nemůže připustit výklad, že by daňová kontrola jako jeden z nástrojů ke zjišťování skutkového stavu v rámci daňového řízení mohla být opakována mimo rámec procesních instrumentů, které jako jediné připouštějí opakování samotného daňového řízení, jehož je daňová kontrola jako dílčí procesní postup vždy součástí. Daňová kontrola slouží v první řadě ke zjištění skutkových okolností rozhodných pro správné stanovení daňové povinnosti, je tedy v první řadě instrumentem ke zjišťování skutkového stavu věci; zpráva o daňové kontrole, tedy suma poznatků zjištěných při daňové kontrole a zaznamenaných zákonem předepsaným způsobem, je v daňovém řízení důkazem (§ 31 odst. 4 daň. ř.). Oprávnění správce daně při daňové kontrole a tomu odpovídající povinnosti daňového subjektu (viz zejm. § 16 odst. 2 daň. ř.) slouží nepochybně k tomu, aby daňová kontrola mohla efektivně plnit svůj účel. Současně však tato oprávnění mohou z hlediska daňového subjektu znamenat výrazný zásah do jeho subjektivních práv. Nelze proto připustit, aby daňová kontrola byla opakována libovolně často a aby tak byl dán prostor k případnému neprofesionálnímu či dokonce v krajních případech i šikanóznímu postupu správce daně vůči daňovému subjektu; na druhé straně ovšem nelze ani připustit, aby možnosti správce daně k užití instrumentu v podobě daňové kontroly byly fakticky vyprázdněny tím, že by opakování daňové kontroly bylo paušálně a bezvýjimečně vyloučeno i za situace, kdy při první daňové kontrole správce daně postupoval s potřebnou profesionalitou a kdy teprve po jejím skončení a z důvodů, jež správce daně nezavinil, se objevily nové skutečnosti, které zakládají důvod k tomu, aby první daňovou kontrolou prověřované skutečnosti byly podrobeny opakovanému zkoumání.

Opakování daňové kontroly proto může být zásadně přípustné jen tehdy, je-li důvod zopakovat proběhlé daňové řízení v jeho skutkové dimenzi, tj. znovu zjišťovat skutkový stav. Zejména k tomu účelu slouží, jak výše nastíněno, institut obnovy řízení (§ 54 až § 55 daň. ř.). Je-li naplněn zákonný předpoklad pro užití mimořádného opravného prostředku podle § 54 odst. 1 písm. a) až c) daň. ř. a jsou-li dány i další zákonné podmínky pro užití tohoto procesního instrumentu, je povinností správce daně řízení obnovit; není přitom rozhodné, zda o takový postup požádá příjemce rozhodnutí. V rámci obnoveného řízení pak může v mezích rozsahu a důvodů obnovy (§ 55 odst. 4 daň. ř.) proběhnout i opakovaná daňová kontrola.“

V nyní projednávané věci je ze shora provedené rekapitulace patrné, že k opakované daňové kontrole došlo až poté, co byly na základě výsledků původní daňové kontroly vydány pravomocné platební výměry. Opakovaná daňová kontrola přitom nebyla provedena v rámci nového daňového řízení, tj. až po povolení obnovy řízení, nýbrž jako součást řízení původního, které však již bylo pravomocně skončeno. Nelze tak s ohledem na citovaný právní názor Nejvyššího správního soudu učinit jiný závěr, než že se jednalo o daňovou kontrolu nezákonnou. Právní názor krajského soudu o tom, že by bylo proti smyslu a cíli daňového řádu, když by správci daně v opakování daňové kontroly bránila okolnost, kterou zapříčinil daňový subjekt, přitom považuje zdejší soud za

potřebné revidovat potud, že samozřejmě zejména v těchto případech opakování daňové kontroly je plně opodstatněné, nicméně musí se tak dít v rámci daňového řízení, nikoliv mimo něj. Je proto třeba odmítnout názor krajského soudu, že žalovaný nebyl povinen postupovat podle ustanovení § 54 a násl. daňového řádu, přičemž důvody pro nutnost nejprve povolit obnovu řízení a teprve následně provést opakovanou daňovou kontrolu ozřejmil Nejvyšší správní soud dostatečným způsobem v dříve citovaném rozsudku.

Proto Nejvyšší správní soud shledal naplnění kasačního důvodu obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je tento soud vázán právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nad tento rámec Nejvyšší správní soud uvádí, že podle dříve citovaného usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 2 Afs 144/2004 „*ustanovení § 85 s. ř. s. nelze vykládat tak, že by vylučovalo soudní ochranu před nezákonným zásahem, existuje-li jiný prostředek ochrany nebo nápravy. Zmíněné ustanovení pouze požaduje, v souladu s celkovou koncepcí subsidiarity soudní ochrany poskytované správními soudy, aby žalobce předtím, než se obrátí na soud, využil tohoto jiného právního prostředku, který má k dispozici. Nedosáhne-li jeho prostřednictvím ochrany nebo nápravy, tj. pokud jej bezvýsledně vyčerpá, může žalovat u správního soudu podle § 82 s. ř. s. V případě nezákonné daňové kontroly jsou tímto jiným prostředkem ochrany námitky proti postupu pracovníka správce daně podle § 16 odst. 4 písm. d) daňového řádu. Kontrolovaný daňový subjekt proto bude muset nejprve využít je, a teprve nedosáhne-li jimi ochrany (nadřízený pracovník správce daně jim nevyhoví nebo o nich ve lhůtě nerozhodne), je legitimován k žalobě podle § 82 s. ř. s. U nezákonné daňové kontroly nicméně není soudní ochranou žaloba podle § 65 odst. 1 s. ř. s. proti rozhodnutí nadřízeného pracovníka o námitkách. ... Smyslem námitek je operativní zajištění nápravy vadného postupu kontrolního pracovníka. Vyhověno je jim faktickým úkonem, při nevyhovění je rozhodnutí pouze sdělením důvodů. Negativní vyřízení námitek, i když má formu rozhodnutí, nemá právní obsah rozhodnutí. Pokud nebylo námitkám vyhověno, ani o nich rozhodnuto, nebylo by možno se rozhodnutí domoci, neboť nejde o nečinnost podřaditelnou pod ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Samotné rozhodnutí nadřízeného pracovníka o námitkách proti postupu pracovníka správce daně při kontrole nelze proto přezkoumat soudem podle § 65 odst. 1 s. ř. s. [§ 70 písm. a) § 68 písm. e) s. ř. s.], což současně vylučuje posouzení takového rozhodnutí jako předběžného podle § 70 písm. b) s. ř. s.“*

Pokud tedy v daném případě stěžovatel žalobním petitem požadoval (1.) vyslovení zákazu žalovanému pokračovat v opakované kontrole a (2.) zrušení citovaného rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 2. 6. 2006, je třeba ve shodě s uvedeným právním názorem konstatovat, že rozhodnutí žalovaného o námitkách vůbec nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví. Tuto okolnost proto musí krajský soud zohlednit v novém rozhodnutí.

Jen pro úplnost zdejší soud uvádí, že neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 110 odst. 1 první věty za středníkem s. ř. s., podle něhož jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody pro odmítnutí návrhu, rozhodne o tom Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu. Citované zákonné ustanovení je

totiž zjevně motivováno zájmem na hospodárnosti řízení a takovýto postup za situace, kdy je dán důvod k odmítnutí toliko části a nikoliv celého žalobního návrhu, proto není racionální.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2008

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu